

Nevtepeno
Poprijeta Devica Marija

I letni ticsaj, 7 st.

1936. junius.

Zmozsna
Goszpa Vogrszka

POBOZSEN MESZEČEN LISZT.

REDI GA.

Klekl Jozsef, Plebános Pri Szv. Szebestjani.

Vszebina.

1. Szrcsen : Nevtepena (VII.)	193
2. Szrcsen : Med Szrca Jezusovoga (Konec.) . . .	196
3. Bassa Ivan : Riszali	202
4. Szrcsen : Szveto obecsánje	206
5. Szrcsen : Zakaj sze jaz (VII.)	208
6. Klekl Jozsef : Ponizna prosnja	210
7. Dober prijatel : Oszlobodjeni voják (Konec.) .	212
8. Marijin : Szv. Alojzijus	217
9. Szobocsánec : Pokore Szvesztvo (Dale.) (V.) .	220
10. Glászi	223

Rednikovo na glasz dávanje.

Zvün drügoga i trétjega sznopiesa sze ovi vszi dobijo pri Klekl Jozsefi plebánosi pri szv. Szebestjání (Szt. Sebestyén, p. Batytyánd Vasm).

Dobijo sze zvün toga esiszla za deco po 4, 5, 6, 8 krajcarih.

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom.

NEVTEPENO POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

1854. dec. 8.—1904. dec. 8.

VII.

29.

Székesfehérvári szo mladénci z visesnjenja gymnáziuma zaisztino genlivo ob-szlúzsavali Nevtepeno Poprijétje. Vszaki meszec 8-ga szo szv. meso poszlúhsali i vnogi k szv. szpovedi i k szv. precšisčasávanji hodili.

V szako prvo nedelo szo sze pa v soli vkúpszpravili i dicsili z govorjenjom i naprejdávanjom Nevtepeno, stere podobo szo na té hip szami mladénci prav lepo z rozsami, szvecsami okincsili. Nájlepse sze pa dec. 8-ga vrsila szlávnošt med temi mladénci na császt csisztoj Materi nebeszkoj. Bog daj, kabi vszi vucseni pri nogáh Nevtepeni iszkali modroszt i znanoszt, te bode pravica kralúvala v nasoj neszrecsnoj domovini.

30. Toisztó estemo od deklin Eperjeskih tüdi, stere szo v Marijanszko družsbo sztopile, dale lepo zasztavo napraviti i z lepim naprejdávanjom razveszeljávale na njihovo szlovesznoszt pozváne vnoqe goszte.

31. Na Portugalszkom, kak sze v 2. st. „O Legionario“-ja csté szo v Braga-Sarmeiro-i podobo Nevtepené z ednov lepo v zlátov koronov koronüvati, na stero szo v celom Portugalszkom milodáre pobirali.

31. V Barceloni szo vsze Marijanszke družsbe z celoga Spanjolszkoga z Jüzsne i Szrednje Amerike szpráviscse mele; predsiednik je bio Casanas barcelonszki visji pasztir.

32. „O Legionario“ portugalszki pobozen liszt en zemlevid dao szvojm cstevcom v roke, na sterom szo ona meszta vöszkazana, gde sze kaj od Nevtepené najti moglo, ali podoba, ali kep, ali kaj drügo. Zaisztino hvále vredna gorécsnoszt.

33. „Szpráviscse krszsanszki mater“ je v Becsi nájprie i prévecs lepo szlávnoszt obhájalo na csészt Nevtepenoj. Mati, stera pred celim szvetom vadlúje, ka je krszsanszka, ka je Marijina hcsi, stero ne szram pred celim szvetom szvojo vero vadlúvati i poleg njé zsveti, bo szvojo deco tüdi v pobozenoszt goriredila, bo po zglédi Marije vu szvojoj deci nebésza z angelci napunjávale. Tákse matere rada má Marija i tákse bodite ve tüdi szlovenszke matere. Nik ino nikdár vasz naj nebode szram tak zsveti, kak Jezus zapove, deco tak ne po lagojih prilikah püsztití, kak je Marija ne Jezuseka püsztila. Ve tak znáte kam ga je ona vodila? Vu církev. Zgléd mate, ponjem sze ravnajte, naj szvet gucsi, ka scsé, pravica je szamo edna, Bogi i vrági szlüzsi naednok nemoremo.

34. V Travniki v Boszni szo katolicsanszke družsine oblúbile, ka na csészt Nevtepenoj bodo poleg szvojega sztána v csisztoszt zsveti. Jeli szlovenszki zakonszki, naszledüvanja vreden zgléd?

35. Mladenci z imenüvanoga meszta Boszne szo vküpdávali na edno zláto lelijo, stero bi v Rimi mladenci romarje na oltár Nevtepené polozsili. Znáte, szlovenszki mladenci, ka pomeni lelija? Szvéto neduzsnoszt, szvéto csisztocso. To szo vu leliji travniski bratje vasi po Mariji Njej darüvati. I vi? Osztavili szte ponocsno klantivanje, nedelno i szvétesnjo po krcsmáh szkákanje, pijanoszt?

Brezi toga nemorete csiszti biti, da lelaja ne cveté, gde doszta lüdi hodi, nego szamotno, vu szkrbno zagrajenih ogradah.

36. Na Cseszkom vu ednoj obcsini szo oblübile deklina Nevtepenoj ka edno celo leto nigde ne bodo plészale. I szlovenszke deklina? Zgléd máte pred szebom, ravnajte sze ponjem, ve szte ve tüdi Csiszte Matere cseri, ognite sze záto zapelivih prilik, naj csiszte osztánete.

37. Ruszovszko. Kownoszki püspek je szledécsi ukaz dao szvojim vernim: 1. Edno leto sze vszaki Marijanszki szvétek oszvetno more zdrzsati i szvéta mesa sze Szvesztvom more szlüzsi. 2. Verniki morejo po szobotah celi

Mati Zvelicsitela.

rozsniivenec zmoliti. 3. Po nedelah i szvetkah, kak zse pri „ocsákih njihovih navada bila“ sze naj vu cerkvi male Marijine dnevne vüre popevajo.

38. V Kanadi (Szeverna Amerika) szedméro drüstv sze je szkrbela za kem oszvetnese obszlüzsávanje Nevtepenoga Poprijétja.

39. V Brazilii püspek z Potro Alegre-e je szpravo za

jubileumszko leto vszem szvojim dūhovnikom oblászt, ka szlobodno vernikom skapuler nevtetotoga poprijétja nalozsijo.

40. Japanszko. Osouf M., érsek z Tokio-e v ednoj krosznici povrnenje Japonszkoga od Nevtetene proszi. Na vszaki meszec 8-ga szo pa szlávnoszti zapovedane i predge Marijo dicséce.

41. Būdinszka Marijanszka družsba je romanje vkūpszprávlala vu Lourdes na Francoszko.

42. Pestinszka i kalocsenszka Marijanszka družsba je dála na csészt Nevtetene lepo zasztavó szloveszno blagoszloviti.

43. Mladénci z Marijanszke družsbe v Kalocsi, szo vszaki Marijanszki szvétek szkūpno szv. precsiscsávanje meli i sze to lelo poszebnó trūdili, naj sze dobro, pobožno csitenjé siri, hūdo pa ztrebi, zátoga zroka volo szo szí vszaki dober krscsanszki liszt z Vogrszkoga narocsili, ne krscsanszkoga pa ni ednoga ne. Lūbléno szlovenszko lūdsztvo, mi mámo eden máli lisztek, ravno toga, steroga zdaj prebirate — dober je té lisztek, Marijin dárec je, jeli ga kaj sirite? O naznanite ga vszakomi, do koga li pridete i Precsiszta Devica vam bode té trūd obilno povrnola.

44. Becsarje szo k imenitnoj podobi Nevtetene szloveszno procesijo pelali, na stero szo i preszvetloga vladára pozvali, ki szo pozvánje ne zavrgli. Marijina deca, ne csasztime szamo mi proszti lūdje té dobre matere, nego velikásje i plemenitásje tūdi. Nebojmo sze záto norcslivih lūdih, ne zatájimo nebeszke matere.

Szrcsen.

Med Szorca Jezusovoga pétkih te deveti.

da bi z hizse mojega szpovednika odiseo, do kajenjá szem ne veksega zselenja meo, kak do vcsenjá zsidovszkoga jezika. Zdaj zse lahko previdite drága deca, kak szem bio jaz mogocsen zgodbo Rudolfovo taki prerazmeti.“

„To tak, — právi Robert — kak je Rudolf njim nazveszto szvoje szkūsávanje, vrág oszramocsen je pobegno.“

„Tak je to bilo — odgovorili szo dühovnik — jaz szam celo prepricsani. Dūhi tmice je ne povoli, cse sze njegove zanke odkrijejo ; to je tūdi zrok zakaj njemi je szpoved tak jako odūrna.“

„Ve szo to vsze lepe recsi, — z glászi sze máli Vilmek — ali kak je zgodba dale?“

„Ovo, máli Vilmek, ka escse pride, je na té nacsin preteklo.

Gda bi vlák prek meje moje pūspekije priseo, po krátkom príprávlaji szem szpovedao Rudolfa vu pogojenom razredi. Od celoga zsitka sze je szpovedao.

Draga deca, nescsem vasz szpácsiti, — tak dobro znáte, kak osztro je dühovniki zapovedano od szpovedi mucsati. Ali vu tecsáji pripovedávanja prerazmite, zakaj vam z szpovedi Rudolfove szlobodno ovádim, ka szí je on v celom zsitki z niednim szmrtnim grehom ne zamazao sznezsnobeke dūse. Meo je toti szkūsávanje tūdi, pa escse veliko, ve je on tūdi tak mrtelen cslovek bio kak szmo mi vszi, ali on je v tom nájszilnejsem boji szrcsno vojszkūvao, i to najlepso zmágo rávno tiszto jūtro zadobo.

Rudolf je escse hválo dávao po szv. szpovedi, gda szo sze dveri odprle, i nad njé szta sze tiszti dva mladénca primlátila. Lica szta mela rdécsa, kak prpel ; blodno szta pgreglejūvala najno kocsijo. Vcsaszí szem v pamet vzeo, ka szí tiszto kanto pitvine scseta od Rudolfa nazájszpraviti.

„Rudolf — posepetno szem njemi vu vūho — idi k dveram i zovi jihva szem ali od méne nikaj ne pravi.“

Rudolf je tak vcsino, kak szem njemi goridao. Not-ri szta sze reszan privlekla i norcsárvsa i preklinjajocs szta na Rudolfa vdarila. Ali on je pohitroma k konci szpravo njedva prisziljenoszt z etimi recsmi : Prijátelje eden katolicsanszki dühovnik szo tū.“ Kak szta to recs csūla, taki szta scsela naso kocsijo povrzsti. Ali jaz szem pred-njidva sztopo.

„Naj me vöpūsztijo“, kricsao je eden beszno.

„Tū osztaneta — z glaszim sze osztro — i ni eden vaj te csász ne odide, dokecs sze celo ne ztreznita. Rudolf pozovi szem vodnika.“

Rudolf je taki ponjega odbezsao : jaz szem tecsász tidvá mladénca z blizsine oglejūvao. Zaisztino sztrahsno szta vövidla. Po szili szta mi scsela vuidti, eden me je zse

celo poisztini vkraj porino, gda je Rudolf z vodnikom priseo. Eden dollár njemi potisznovski, z mocnim glászom szem njemi zapovedao: „Pazite, ka tidva mládiva csloveka prle vőneprideta, kak sze celo ztzeznita.“

Mocsen zamorszki vodnik je migno z ednim okom naznanje mi dávsi, ka je prerazmo moje mislenje. Po vojáskom je pred pijániva decska sztopo i njima je z osztrim glászom zapovedao, naj v kocsi pri miri bodeta ovak vsze redáre (policáje) na njidva posle. Rudolf me zadovolno pogledno, tiva decska pa szta sze z pijánov glavov szvojovolno podvrgla zapovedi zamorca. Mrmrájocs szta sze dolvrgla na edno klop, gde njima je vodnik lezsiscse pripravo. Zamorec je poté odhájao; ali ne dugo je nazájpriseo z ednov rocskov vodé i je teva decska posteno mujo. Csi szmo glih zsalosztbi bili, itak nam je szmeh vuidávao, gda szmo tiva presztrahseniva pijanca sze britko drzsati vidli. To mrzlo vrásztvo jiva prece ztzeznilo, da njima je szamo malo rdecskaszti obráz i temni pogléd ovado, ka szta globoko szpadnola. Jeli je zamorec kákse drúgo vrásztvo túdi rábio, ali ne, to escse dnesz den nevem szamo ka szta obá potem pobitroma globoko zászpala.

„Naj szpita nisterno vűro mládiva goszpoda — pravo je szmehom zamorec, — ve te vsze vrédi bo.“

Za edno vűro sze je prebűdo Scherbett. Sz prvov recsjov je odpűscsenje proszo za prvese obnásanje. Escse sze je veszélo scseo drzsati, ali zsalosztbi szi je celo ne mogeo zakriti. Poszebnó jaz szem sze njemi nikak ne vido ali koncsi je trezen bio. Za polvűre sze je Henrik túdi prebűdo i on je túdi odpűscsenje proszo za nedosztójno oponásanje. Ali to szem v pamet vzeo ka njima je moja nazocsnoszt neprijétna i njidva bi sztrahsno radiva moja kocsi povrgla. Te szem szi nikaj predrznoga zmiszlo. Szinki, — pravo szem njima dokoncsno, — proszim vaj, opraviti vcsaszí edno dobro szpoved. Da bi vidli kákshi pogléd szta na té recsi na méne vrgla. Mocno szta mojemi tanácsí protisztanola i nikak szta ne scsela privoliti. Jaz szem jihva pa escse bole mocno naratávao, ár je njidva nemrtelna dűsa bila v nevarscsiní, ár je zvelicsanje dvá Marijiniva junáka bilo na pogűbeli. Vűpavsi sze v preszvétom Szrci Jezusovom i v toj dobroj materi Mariji szam jihva lecsász napádao z prosnjov, dokecs szta ne privolila

i sze po dobroj szpovedi z Goszpodinom Bogom ne zmirila. Po szvétoj szpovedi szta od radoszti ne znala, kak bi sze zahválila. Szamá szta neznala, kak szta mogla mojemi dobromi nakanenji teliko zadev posztavlati, da zdaj tak szladko blázsesztvo i mir vzshivata. Po szvétoj szpovedi szta zaisztino lübléniva i zavüpniva mladénca posztanola.

Te szam njima pa razlozso prigodbe toga dnéva i njidva szta tüdi previdila, ka je hüdi düh zaisztino vsze vesino naj bi njiva pogübo. Jaz szam vido te dogodke, ali zroka k tomi szem nikak ne mogeo najti.

Dühovnik na en hip pretrgnejo pripovedávanje. Na vüsztah sze njim prikázse lübezniv szmeh.

„Kak je to, precsasztiti goszpod, ka szo k zroki toga dela ne mogli priti?“ sze csüje v obsinszskom mucsanji glász Robertov.

Escse dnesz to tüdi zvedis drági Robertek. Gda bi do cila mojega potüvanja priseo szlovo szem vzeo od mojih mládih prijátelov. Te genlivi trenutek bo zsivo v moj szpomin vrezani do szlednjega mojega zdihája. Escse dnesz szo pred nienov, kak szo med dverami sztáli i sz kranscsáki mahotali, dokecs szo me z ocsmi mogli szprevájati. Na szlednje vláka vecs ne bilo viditi.

Dale szo potüvali i med potjov szo sze poleg mojega opominanja zagotovo zahválili Bl. Devici Mariji kak sze i to dobrih Marijanszkih družsbenikov dosztája, ka jih je z tak velike pogübelcsesine resila.

Jaz szem szam szpoznao, da szem duzsem zahvalen biti, ka je moje prvo dühovnisko delo tak lepi szád rodilo. Zato szam i prvo pot v cérkev napravo, gde szam sze vu vrelo zahválno molutev potopo. Z gorécse molitvi me sztrahoviten krics predramo, steri je pred cerkevjev nasztano; za dühovnika je bila szila. Niki szo v cérkev pribezsalí, pred njé szem sztopo.

„Ka je za nevole — pitao szam je — jaz szem dühovnik.“

Prestimajte kak szem sze zagrezno i zoszagao, kda szem zvedo od tih moskov, ka je tiszti vlák na sterom szem potüvao, ne dalecs od posztáje neszrecsno obhodo. Eden preci visziki moszt sze je podro podnjim i v globocsino je zleto. Jaz szem sze natelko presztrahso, ka szem na prvi hip niti k recsi ne mogeo priti. Miszli szo me

vesaszi k mojim prijátelom gnale, ki szo tüdi neszrecsno obhodili. Ali pohitroma szam sze vküp pobrao, so v seges-tijo vzeo potrebno poszodo ino z oltára szv. hostije. Med tém je eden mozski ednoga konja k cérkvi pripelao, na njega szam szi szeo i hitro na meszto neszrecse odjahao.

Tiszte polvüre, ka szem jezdo, mi je szrcé malo ne pocsilo. Naszlednje szmo prisli. Vecsinoma moszta sze je podrla, pécs i nájvecs kocsi je vküpszpotreto lezsalo v vodi; en del lüdih je ranjene i mrtve oszlobodjávae. Pri bregi vu dugom redi szo mrtvi lezsali. Kak szem mimo njih so, zagledno szem i Waltera pa Henrika. Miszlim szta vesaszi vzacsétki neszrecse mrla. Ali csasz mi je ne dopüsztó kabi szi dale preo té zsalosztne miszli.

„Precsasztiti goszpod, nagovoro me je eden irszki mornár, med ranjenimi je eden mladénec, ki jáko zsele szv. precsiscsávanje“. Szledio szem toga mozsá i na moje najvékse csüdivanje mojega Rudeka nájdem med ranjenimi. Na glávi i prszah je szmrtno ranjeni bio, prszí je zse meo zavézane, na lici sze njemi je pa düsevna mirovnoszt razlevala; ocsi szo sze njemi od radoszti bliscsile, gda me je ovárao i pozdravo. Müditi szam sze ne mogeo, szmrt sze je na toga lepoga mladénca zse tüdi nagnóla. K njemi szam sze záto prigno ino ga opoto, naj szi obüdi pozsalüvájne, ka ga te odvészsem.

„Zse szam sze pripavo — pravo je naduzi — obüdo szam zsi pozsalüvájne. Kákxi dén je dnesz?

„Pétek“.

„Hvála Bogi, hvála Bogi, pravo je komaj szi zse odihávajocs i vészelo je roké k pobozsnoj molitvi szkleno. Itak szem lehko zdrzsao devéti pétek Szrca Jezusovoga“.

Lice njemi je v nebeszkój szvetloszti plavalo, gda je Jezusa lüblénoga v szrcé prijao. Pogléd njegovih neduzsni ocsih nigdár nepozábim.

Na szlednje szem njega tüdi mogeo osztaviti, naj i ovim neszrecsnim podelim tolazslivo szvesztvo szv. matere cérkve. Za edno vüro szem nazáj priseo k Rudolfi; zdravnik-me je zvae, ár je moj prijátel düso pücsasao zse.

Neszrecsa, stera je telko lüdih na nikój szprávila, sze je poleg obsinszkoga szoda lüdih po csisztom szlucsáji pripetila. Szamo za nisterne tjedne sze je ovadilo, ka je szhájala z lagojine.

Dobro szi zamerkajte, drága decsica, ka rávno tisztí dén predpoldnom ob devetih sze je nakano z nevoscse- noszti eden mosztár szvojm prijatelom, ka mosztne pod- loge porúšita.

I gda bi sze njidva k tomi hűdobnomi deli priprá- lala, tecsász sze je vrág, ki je vsze znao i neszrecso naprejvido, na vszo mocs trűdio, naj dűse potnikov v szvojo mrezso dobi.

Te szem zaisztino ne to csiszto prevedo. Vpamet szem toti vzeo, ka vrág med tem potűvanjom zaisztino posteno oprávla szvoje peklénszko delo, ali ozdalecs sze mi je ne zdelo, káksi poszében zrok ga geno, naj sze z cele moci trűdi i szkrbi.

Gda szem k Rudolfi priseo, prvo delo mi je bilo ka szem od njega dopűscenje proszo, ka szlobodno na szvetlo dam, ka szem vu szpovedi csűo. Rad je privolo. Lice njemi je bleo grátalo, odihávanje tezske, ali on sze je záto szrcsno obnásao i do szlednjega zdihája je veszeli bio. Jáko zsmetno njemi je bilo povedati ka lűbléne sztarise obszlednjim dá pozdraviti. Na kráci je escse to tűdi povedao kak pobožno szo oni trijé po mojem odhájani szv. csiszlo molili; pri trétjoj szkrovnoszti, gda szla Henrik i Walter odgovorila „Szvéta Marija, mati bozsa, moli za nász gres- nike zdaj i vű vűri szmrťi nase Amen“ velki ropát nasz- táne njidva vkűp szpádneta omedleta i vecs nikaj nepom- lita, ka sze je godilo.

Potem je Rudolf na en hip tiho grátao. Szmrť je zse tam sztála, ka bi njemi dűso vu vekivecsnoszt odneszla. Ponűdo szem njemi moje razpetje, stero je prece dugo drzsao ráho k szvojm vűsztam. Bleo lice sze njemi je naednok vu nebeszkoj radoszti zaszetilo.

„Goripostűvani goszpod — sepetao je z od radoszti gorécsim licom — snezsno belo szem jo obdrzsao“. Rávno sztem blázsenim poglédom je vecskrát ponávla Jezusovo i Marijino nászsvetese imé. Kak njemi je zádne szrcsno bitje obűdenje nebeszke lűbavi bilo, tak njemi je obráz escse po szmrťi kázao gorécso lűbézen i neizrecsno blá- zszensztvo.

Dajmo hválo drága deca, Goszpodnomi Bogi. On jo je zaisztino snezsnobelo obdrzsao. Da ka drűgo bi scseo

sztem praviti kak, ka je krsztno neduzsnoszt snezsnobelo obcsuvao, ka je szmrtnoga greha ni ednok ne vcsino“.

Precsasztiti goszpod Barry szo gorisztanoli, i ne szo sze zglednoli niti naprej, niti nazáj. Tiho, zatopleni v globoke miszli, z bliscécsimi ocsmi szo sze nazáj vu hizso povrnoli, tak dabi nebeszko prikázen meli.

Decsáki ki szo prle tak veszéli bili, szo tūdi szamo tiho nisterno recs pregovorili. Od jezera je vecsérni vetrics glászi „Zdrava morszka zvezda“ peszmi prineszeo, stero szo skolárje nisternoga závoda na csészt Bl. Devici Mariji popevali stera z tak velikov lúbéznosztjov i zmozsnosztjov bráni neduzsnoszt szvojih junakov.

(Konec.)

Szrcsen.

Riszali.

Jun. 11-ga.

Iz teme greha nam je prvo vūpanje vu tihoj, jasznoj nocsí bozsicsnoj sze prikazalo z narodjenjom Krisztusovim; jūtrna zorja velike, vūzemszke nocsí nam je potrdila nasc pravico i zdaj je zse szveteo den, kda sze nam prineszejo dari nasega odkūplenja.

Szad sze je po mali zorio. Stirijezero let je potrebno bilo, dokecs je klica pognala, dokecs szo sze szrca cslovecsansztva zo odkūplenjé pripravila. Ali kda je cslovek pripraven posztano za odresenje szvoje, te sze je Bog popascso, je vecs ne csakao, — kak csi bi sze bojao, da csloveki vola odide i szledkar znova ne vzeme z rok nje-govih ponūjeno odresenje. Vu kratkih 33 letaj sze je vsze zgodilo.

Szkazao sze nam je nas Bog vu nasem teli, kak prorok poleg etih recsih Boga: „Proroka ti zbūdim iz lūdsztva tvojega“ ino nam je naprej glaszo z szvojim detinsztvom, z szvojov mladosztjov, da je blizu dopolnenje nasega vūpanja ino nasz je vcsio vu proroskoj csaszti. Zato szmo sze mi ponovili — z nova porodili — na

zsítek milosztí z novorojením ino szmo ga naszledüvái dale po poti njegovoj, ar sze je on tü ne sztavo za volo recsi, stera je pizsana od njega : „Dühovnik szí ti — pop szí — poleg reda Melchisedekovoga“. Mogeó je to tüdi szpuniti ino sze je dao za darítev kak nas velki pop — dühovnik. — Pa vszi oni, ki szo sze z szrca i z dobrím nakanenjom veszelili njegovomi rojsztvi, vszi szo znova dali i davajo szebe za darítev njemi vszaki den i vszako vero zevszem szvojím trplenjom, z vszemi szvojimi nevolami, naj bi szí csízste oprali düse szvoje vu krvi njegove szv. darítve i kda je to szpunjeno — kda je vsze „szpunjeno“ bilo vu etoj darítvi, te je „posztano kral od Ocese nasztavleni ober Siona, szvetoga brega njegovoga“, ar kda sze je podigno, je vsza k szebi, k szvojemi szrei pridobo, kak je szam naprej povedao.

„Odídem ino vam poslem Düha pravice“ je pravo i z tem je zacsno kralesztvo szvoje, naj ete düh pravice nasz zdaj zse ocsiscsene z njím z cela zjedini na poti jakosztí, naj vtrdi z dari szvojimi na zemli vu nami kralesztvo Krisztusovo ino nam pomore doszegnoti tüdi ono vekivecsno njegovo kralesztvo „steromi nega konca.“

I to je namen etoga tretjega glavnoga szvetka vu krsztsanszkom leti : nase potrdjenje vu veri, vu jakosztí, vu krsztsanszkom zsvílenji, da csi szmo z temne noci greha i dvojnosztí po Krisztusi nasem na szvetel den pravice bozse i poti jákosztíh pripelani, naj eti potrdjeni osztanemo sztalni i ne szpadnemo nazaj ta, odked szmo prisli, vu szuzsnoszt greha. Zato tüdi szv. maticerkev etak zacsne szv. meso na te den z recsmi knige modrosztí ino psalmusa : „Düh bozsi je napuno krog szveta i to, ka vsza vküpdzrsi, ma pri szebi znanje recsi. — Naj sztane Bog ino sze razszipajo nepriatelje njegovi i naj bezsijo, ki szo ga odürjavái, pred oblicsjom njegovím.“ Pa prida k tomi dvojo allelujo na znamenje onoga veszelja, stero csüti za volo prihoda szv. Düha, koga szvetloszt i miloscse vsze szo za to pripravne da prezsenejo ino ozdalecs od nasz drzsijo „razszipajo“ sztare neprijatele : satana, greh i vsze zlocseszte, grehsne navade.

Pa sze tüdi ma zrok veszeliti. Ár je zdaj dopunjeno vszo delo ino sze je zacsno kralüvanje Krisztusovo nad szrcami.

Szi gledao zse drügoga, kda drevo szadi? Najob-prvim jamo zkopa, dosztakrat pol leta prvo, kak scse szaditi, naj sze zemla dozori i rahla grata. Te ide pa szi poiscse lepo cepiko, moes da zemli, posztavi cepiko vu jamo ino kda je poszado, jo polije ino kolics dene k njoj pa jo lepo pazlivo privezse, da jo ne obskodi, pa te jo tam povrzse? — Oh ne! Te roke nazaj dene pa nisterokrat okoli nje ide ino jo z zadovolnim szmejom gleda z vüpanja punim szrcem — pa jo hodi gledat, csisztit, branit, polevat vszaki den, nazaj obrezavat vszako leto i escse szlajsi szmeh njemi vuide, kda ovara na njoj prvo lepo cvetje na lepom csisztoszvetlom zdravom vejicsi. Pa csi ma poszel na poli, med lüdmi, vüni na szveti, kda domo pride, njegova prva pot je vu njegov szadovnjak, csi szi je kolicskaj csasza mogocsi vzeti, ta k szvojemi drevi gledat, jeli je ne hüdobna roka poskodila. Kak na szvoje oko, tak pazi na prvi gingav szad, celoj hizsi pove, naj pazijo na njega i veszelje njegovo i cele hizse je te popuno, kda sze szad prvi dozori ino dober posztane za vzsivanje.

Pa ravno tak je bio Bog z szvojim szajenjom: z zvelicsanjom nasim. Z veszeljom je gledao z szvojimi angelami na delo szvoje vszamogocse szmilene vole ino z sümenjom i viherom lepoga riszalszkoga dneva je pokazao veszelje szvoje vszem narodom, ar je zdaj szetva njegovoga trüda dozorjena, szad je kredi, miloscse szo pripravlene, zdaj szamo edno potrebno, da de ete szad vszem na haszek. Za to posle zdaj apostole szvoje na szvet, naj zovejo celo hizso, vszo deco, vsze narode k etomi drevi k etoj szetvi, naj szi trgajo, berejo i zsenjajo vszi iz toga szada, kelko sze njim vidi, kelko njim je potrebno, da sze ga naszitijo vszi — da sze napunijo vszi z dozorjenov njegovov miloscsov ino lehko, brezi trüda potüjejo vu zemelszkom njegovom kralesztvi do onoga drügoga veki-vecsnoga.

Pa mi? Csi szmo sze mi veszelili z nebeszkim Ocsom, ka sze nam je narodo on, ki je szam ona poszajena, vu rod cslovecsanszki vceplena cepika, ali kak szv. pizsmo pravi: rozga, stera nam je ete szad prineszla, csi szmo sze veszelili prvomi cvetji nasega zvelicsanja, krvavoj szmrtili i gorisztanenji Krisztusovomi, — tem vecs zroka

sze mamó tüdi zdaj veszeliti, kda je po njem szpravleni szad, nam potrebne miloscse i z njimi prikapeseno vekivecsno blazsensztvo zse pripravleno, dozorjeno, kda nam szamo roko potrebno vövtegni za njimi, pa je lehko vzsivamo vu veszelji nasega szrca.

Pa sze veszelimo tüdi ino sze veszeli szveta maticerkev od zacsetka mao.

Na znamenje szvojega veszelja je szveta maticerkev zse vu zacsetki nasztavila poszten den pred riszalami, ar sze k düsevnomi veszelji vszikdar z posztom pripravla krscesanszko lüdsztvo i z molitvov; za to je tüdi bila polnocsnica pred etim dnevom, kak pred vüzmom, stera je szledkar predjana naprej na szv. meso poszta riszalszkoga. Potomtoga je nasztavila, naj sze na ete poszt krsztzna voda blagoszlavla, kak na veliko szoboto, ar csi je te potrebna bila za volo vnogih, stere je sztajenje Krisztusovo vu szv. matercerkev pripelalo, tem bole je potrebna zdaj, kda sze zse po Krisztusi szprávlene miloscse Düha szvetoga razlejejo po düsaj ino je kakti szilijo na szpoznanje pravice ino zasztopenje vu szv. matercerkev. Da nasz pa miloszti szv. Düha potrdijo vu nasoj veri i nasem dobrom djanji, je tüdi navada vu szv. matericerkvi, da sze szvesztvo potrdjenja tüdi vu etom csaszi deli vernim, naj vu tom blazsenom csaszi vekso popunoszt dobijo vu vszakovrsztnoj miloscsi.

Szam den riszalszki — ali dva dneva — je pa z cela poszvecseni nasemi veszelji, stero moremo meti za volo prihoda szv. Düha, za to sze ete den szv. episztole od te dogodbe cstéjo. Drügi den pa obszlüzsavamo poszebnó kak szpomin zmozsnoszti szv. Düha, ki je po apostolaj jezere vcsaszi k szv. krszti pripravo i ravno tak te tretji den, steri je zdaj zse delaven den — inda je szvetek bio -- ino sze zdaj zse szamo vu szv. mesi obdrzsi.

Potom pa pride vu tom tjedni vcsaszi kvatrni poszt, steri je nasztavleni, naj sze krscesanszki narod poszti i moli za dobre dühovnike. Inda szveta szo v tom tjedni vszikdar püspekje dühovnike nove poszvecsüvali. Pa je tüdi dosztójno, da sze te razposlejo mladi tezsacje gorice goszpodove, kda szo szrca napunjena z szv. Dühom, kda

je vszako bole pripravno gori vzeti navuk Krisztusov i szladko breme njegovo.

To je zrok i namen szvetkov etih i dosztojno je naj ravno zato mi tūdi vszi sze z pobožsnim posztom z ver-
nov molitvov pripravlamo k njim ino je z vōrnim szrcem
obszlūzsavimo, ar szamo te posztanemo delniki onih darov,
stere nam szv. Dūh Bog deli.

Szv. maticerkev celi te tјeden vszaki den da moliti
pri szv. mesi po vūsztaj dūhovnikov szvojih lepo peszem
„Hodi Dūh szveti“, vu steroj sze dicsi szveti Dūh Bog,
kak vretina vsze miloscse ino sze proszi, naj nam posle
szvoje szvete dare, da mo verno hodili po poti krscsanszke
popunoszti. Dūhovnik je duzszen to moliti, vi ne, lūbi
krscsenicje, nego dobro i dosztojno de tūdi za vasz, csi
vu szvojem domi szizmiszlite na szmilenoszt i lūbeznoszt
nasega Boga i vu tom szv. csasz kakso molitvico opravite
na csasz szv. Duha, da vam preszveti pameti, potrdi
dobra nakanenja vasega szrca ino vasz tak obrani na poti
jakoszti i krscsanszkoga zszivlenja. Ár szamo tak szte mo-
gocsi dosztojno Bogi hvalo dati za vsze njegove miloszti,
csi szte sztalni vu dobrom ino z veszeljom noszite bremen
szvete vere Krisztusove.

Bassa Ivan.

Szveto obezsánje.

I.

„Dam njim k njihovomi sztáni potrebne miloscse.“

Vszaki cslovek je romar na zemli, je hodo kam na
bozso pot, ali pa ne, da vszaki roma vu veki-
vecsnoszt, stera je blázsena i neszrecsna. Blázsena,
cse po právoj poti v njo pridemo, neszrecsna,
csi po krivoj.

Práva pot je pa ona, stera za Jezusom pela i vodi;
on je pa so po poti trplenja; 33 let je trpo, potem mro,
greha ne vesino i tak te po szvojem gorisztanenji so v
odicseno i blázseno vekivecsnoszt. V celom zsitki mores
záto drági krscsenik trpeti, v celom zsitki mores *brez veli-*

kih grehov zsveti i v táksem sztáni tüdi mreti te szi szre-
csen romar, meszto, kama prides, je veszélo i blázseno. Ja
kak je pa to mogocse, da teliko nevol, teliko szküsnyáv,
teliko brig i neprilik mámo okoli szébe vszaki dén? Nikaj
ne dvoji drága krsesanszka dűsa, nego z mocsnov verov
i z trdim vűpanjom precsti recsi „Dam njim k njihovomi
sztáni potrebne miloscse“ i potolázsi sze. Znás sto je té
recsi pravo? Szam Goszpon Jezus Krisztus právi Bog i
právi cslovek. Komi je pa pravo? Bl. Marjeti Alacoqe,
ednoj francoszkoj szvetoj nűni kak je to szv. mati cérkev

Szveto obecsánje.

potrdila. Od koga je pa pravo to? Od vszake dűse, stera
csaszi njegovo preszvéto Szrcé! Vidis drága dűsa, Goszpo-
din Bog ti dá obecsánje, ka ti dá potrebno pomocs, naj
sze greha velikoga ognés i pobožno zsvés na szveti, on
Goszpodin Bog, ki lagati nemore, obecsenjë je pa zavolo
pravicsnoszti zdrzsati duzsén. Csaszi szamo prelűbléno
Szrcé Jezusovo, zazávaj je pobožno i pogosztoma na po-
mocs: „Jezusovo Szrcé pomágaj ti unémé“ vu vszeh tvojih,
nevolah, vu celom tvojem zsitki, vszaki dén, vszepóvszed,

nájbole pa v cérkvi pred oltárszkim szvesztvom, gde to
lübléno Szrcé zsivo bije za té pod podobov krüha. Naj
szi szíromák naj bogatec, naj goszpodár, naj szlüzsenik,
naj zdrav, naj betezsen, naj zavrzszen, naj povisen, naj
neduzsen, naj se bloden, zovi na pomocs Jezusovo szrcé
naj te resi pogüblenje, veri mi, ka ti vcsini, ár je vsza-
komi brezi vövizetja obezsalo: „Dam njim k njihovomi
szláni potrebne miloscse.“

Szrcsen.

Zakaj sze jaz pri Jezusi rad drzsim ?

VII.

Zakaj szem Prinjem rad ?
Odgovor dam :

 Szrce Bozsanszko jaz
Nájdem gor tam.

Szrce prebito za
Moje dugé
Notri v oltári sze
Moli za mé.

Gresnik neszrecsen szem,
Pesam, szlabim ;
Hitro me zmoti kaj,
Hitro zdvojim.

Zgrehi obterseni
Mir szi zselim,
K Jezusi v cerkev ga
Iszkat bezsim.

Zglédnem sze vnjoj okol,
Kje szi moj Bog ?
Proszim odpüszti mi,
Gresnik szem bog ?

Krizs mi poglédnejo
Tuzsne ocsi,
Znjega sze Jezusa
Szrce bliscsi.

Vidim odpreto je,
Zakaj? povem:
Proszli je notrihod
Gresnikom vszem.

Odnet sze levala
Miloscsa njim,
Odnet sze glászilo:
Vüpaj sze szin.

Odnet je lotor csül:
„Bodes z menom,
Escse dnesz vido bos
Paradizsom.“

Düsa ne boj sze tak,
Csáka i té,
Szamo mej zsaloszt
Puno szrcé.

Vüpaj sze v Szrci v tom
V cérkvi zshivé,
Lübo oproszti ti
Tvoje dugé.

Szamo poklekni dol,
Odpri szrcé,
Ino pokázsi njem
Gde te pecsé.

Odpri je; kázsi njem'
Rano: tvoj greh;
Miloszt naj notridá,
Prosz na vreh.

Vesino szem, zdignem sze
Hválo ti dam;
Jezusa Szrce zse
V tebi mam sztan.

V tebi prebivati
Lübit tebé
Szrce Bozsánszko' scsé
Moje szrcé.

Szrcsen.

Ponizna prosnja.

Podpisan sze z ednov poniznov prosnjov obr-
ném do dühovnikov nase krajine i do nasega
szlovenszkoga lüsztvá ino od oboje sztráni proszim
vu iméni dobroga i szmilenoga szrca Jezusovoga
podporo ino pomocs za naso szíromasko cérkvico.

Znáno je tak vszem, ki kolicskáj malo poznajo sze-
bestjanszko faro v káksoj razdretoj zapüscsenoszti szam
jo prek vzeo od prvoga klina, do zádnjega kamna i to
tak na církev, kak na celo goszpodársztvo gledocs sztoji.

Nikoga ne krivim tü, kabi zrok bio tomi opüscsanji, da
vnogokrát to nájbole gorécse zselenje fárnikov i dühovnika
dugo vremena potrebtüje, dokecs sze szrecsno k szpunjá-
vanji prineszé. Edno szamo omenim tü, ka je lüsztvó
nazájdrrsalo od popravkov i to je, ka je predosztá pop-
ravkov i záto sze niscse ne podsztópo v deló püsztiti.

Jaz podpisan pa sze vüpavsi vu najsztvetesem szrei
Jezusovom roko na delo polozsim i z tém mocsnim szrcem
Jezusovim je scsém dale pelati i dokoncsati tüdi. Vüпам
sze vu Bozsém szrei, ka mi bode dalo pomocsnike vu dü-
hovnikaj i nasem dobrom szlovenszkom lüsztvi. Vüпам
sze, ka mi bodejo moji bratje vu Krisztusi i moje nigdes-
nje ovce na pomocs, kim szem jaz poleg moje szlabe moci
vu razsirjávanji bozse dike, vu pelanji nemrtelnih düs, vu

ocsiscsávanji vnogih gresnih szre tūdi csi glih malo ali itak na pomocs bio.

K tem mojim znancom i vszoz ovoj escse dozday nepoznánoĵ dūhovscsini i vernomi lūdsztvi sze preporácsam vu szmilenoszt. Farnikov malo mam, nikaj vise od jezero i ti po leti po drūgih kraĵinah po deli raztepeni, domá pa med drūgovernike zagraĵeni jáko potrebūjejo vu cérkvi lepoto, sznazsnoszt i rédno bozso szlūzsbo, ka sze njim koncsi tū potrdi vera, stera sze po szveti i pri domi nájvecskrát napada. Da velko bozse csūdo je, ka sze prinasz katolicsanci escse nájdejo; jaz poleg mojega mislenja to miloscsso tomi pripisūjem, ka sze moji farniki vcérkvi jáko dobro oponásajo. Jaz miszlim, ka je to genolo bozse szree, ka njim je práve vere miloscsso ne odtrguolo i vūpam sze, ka to bo tūdi zrok, ka sze tá fara nazáj poprávi ino posztáne na veszélĵe od vnogih nepoznánomi Szrei Bozsemi.

Malo je moĵih fárnikov i tak na popravke je velika suma doide. Na dácsni rajnski z solszkov nalogov vréd vise trikorone, ka je za vnoge, ki szí po zsmetnih terah moro vszakdenésnji krūh szlūzsiti, zaisztino predoszta. I oni, kak dozday v pamet vzemem z szrcá lūbeznoszti té áldov doprineszėjo i fárno zidanĵe, solszke popravke opráviĵo i escse na cérkev radovolno darūjejo, kelko premoreĵo. Od márciusa 10-ga do szlednje dni máĵnika szo zse blūzi 150 koron na cérkev tūdi darūvali zvūn dárov vu mosnĵo vrzszenih. I keliko bodo mogocsi, do celo leto dávali, ali da ĵih je malo i vnogi escse vu szíromastvi, doszta nemoreĵo, ovo od vász proszĵio z menom vréd dráĵi dūhovniki i verno lūsztvo, ka bi szí mogocsi bili edne orgole szpraviti, stere szo nam szlūzsbo goripovedale, i ka bi szí mogli eden oltárek z podobov Szrea Jezusovoga goriposztaĵiti na meszto onoga, steri je bio na csaszť szv. Vidi mantrniki poszvecseni ino sze je podro.

Nas milosztiven pūspek szo mi té tanács dáli, naj sze obrném k dūhovnikom nasim i k lūdsztvi i naj proszim od njih pomocs i podporo za nájbole potreben popravek nase jáko szíromaske cérkvíce. Ove escse ne tak jáko szilne popravke bomo pa mi szami pá z pomocsĵov szrea Jezusovoga pomali obnásali.

Milosztiven püspek szo zse naprej dopüscsenje dáli, ka bode sze szlobodno v cérkváh za naso církev nabiralo i bodo proszili dühovnike z lüsztvom vréd naj nam bodo po mogocsnosztí napomocs. Jaz sze popascsim pred njih, da szem jaz v prvom rédi sze duzsen, kakti oszkrbiteo té církvíce za njo glédati i ponizno proszim moje brate po Krisztusi, naj szvoje vernike opotijo, ka sze z nase szíromaske církvíce ne szpozabijo i proszim tüdi vszo verno lüsztvo, naj nam poleg dobre vole, keliko prevüpajo, kákso drobtinico, stera njim pri njihove církvíce vrédszprávlanji vise osztáne, dajo na pomocs. Vszaki dár bodem naznano v Marijinom liszti, záto vam do rok dam liszte nastampane, nastere sze iména i dári darovnikov zamerkajo, steri liszti, sze z dári vréd naj na podpiszano imé poslejo.

Jáko bi bio zahválen esi bi sze pri meni zglászili vu piszmi ki bi tak dobri bili, ka bi kákxi filer nábrali vu od méne escse nepoznánih vesznica.

Sztemi recsmi sze obrném k vam lübléni bratje po Krisztusi i drághi krscseniki vszi té krajine i vszi cstevci Marijinoga liszta ino vam za vase milodáre i vszo szkrb sze zse naprej zahválim i obeksam, da v molitvah i pri szv. mesah sze z vász i z vasi pokojnih niti jaz, niti moji fárniki ne bodemo szpozábili.

Jezusovo szcré odpri ti vszako szcré, naj sze szmilüje nad tebov i naj ti posle prevüpani milodár, ka bos v lepoj hizsi prebivao pri sz. Sebestjáni tüdi.

Szt. Sebestyén, p. Battyánd, (Vasmegye.)

Klekl Jozsef
plebanos.

Oszlobodjeni voják.

Bog moj, Bog moj, je znám ne mro? Je znám ne szpadno? Oh moj Bog, daj mi edno malo vüpanja. Divica, Mati moja, pomagaj mi! Moj drághi jedini szin! — tak sze je jokala.

Náj bodo potrostani, pravo eden voják. Znam je szpadno, ar szam ga zse szedem meszecov ne vido pri seregi.

Szpadno je? Szkricsi dovica i mocsno gléda na gucsécsega vojaka. — Szpadno je? Szam dobro rozmela, moj goszpod? Moj szin je szpadno? Bog moj, Bog moj! Ka szam pregresila, ka szam pregresila, da szí tak velki vdárec poszlo na mene!? Moj szin, moj drázi szin! Tak te ne bom vecs vidla? Kricsi med tuzsnim jokanjom. Okoli njé sztojecsi szo jo trostali. Ali zobsztom. Roké szí tere, za glavo sze zgrábi i tuzsno jocse.

Na ednok sze priblizsáva k njoj eden voják, ki je szamo pol roké i zvézano glavo meo. Zyedi zrok velke boleznoszti ete zsalosztne zsenszke i njoj právi:

— Náj szí ne vzemejo tak k szerci, drága zsenszka. Szin njuv zshivé. Zshivé ali v robsztvi. Pred mojímí ocsmi szo ga zgrabili. Oszloboditi szmo ga steli, ali ne je bilo mogocsno. Vu robsztvi je, csi ednok právim. Náj ji potrosta eta veszt. Bog je dober.

— Escse hűjse, kak csi bi szpadno, právi zmesz eden, drűgi szo pa tűhi bili. Zná biti szo z tem steli táo meti zsalosztí dovica.

— Zsive? Moj szin zshivé? Moj Bog, tak zshivé? Vu robsztvi je? Žsive? je ponávlala i po mali domo sla. Nogé komaj za szebom vlekla, tak da bi z zseleza bilé. Sze na posztelo verzse i milo jocse, jocse dugo, dokecs szlatki szen ne pride na njo.

Zse je kmicsno zacsalo biti i szí etak premislava:

Szpadno je? — Ne! Zsive, tak je pravo te drűgi. Zsive moj szin, szama je vrobsztvi. Oh moj dober Bog! To je escse hűjse od szmrí? pitála száma szebé, potom njoj na pamet prislo vsze, od koga je gucs bio.

Zakaj? Z robsztva sze lehko oszlobodi. Ja, sze lehko oszlobodi, batrivala szamo szebé i escse enkrát szí etak zdehnola: Oh moj lűbleni Bog, blázsená dívica Maria, pomágajte mi!

I zse tam klécsala pred podobov dreszelne Materé Marie, z vűpanjom, toplo i z globocsine szerca govori:

— Ti znás, oh Marija, ka je materna bolezen. Pomágaj mi tak. Oszlobodi ga, mojega szina z groznoga robsztva, dobra dívica Maria!

I molila vszáki dén. Tak vu cérkvi kak domá. Na etom zádňjem meszti vu dnévi vecskrát. Za szvojega jedínoga vu robsztvi terpécsega sziná.

Ali szin sze ne szkazsüvo. Dovica zato dñnok nepresztanoma z vüpanjom proszila Bogá i nebeszko Mater Mario.

Na dén szvétoga Petra i Pavla apostola je pazlivo poszlüsala recsi cstenjá, kak je nje dühovnik csteo :

„... Peter je drzsáni vu temnici, molitev je pa bila nesztanoma od obcsine k Bogi za njega. Gda bi ga steo napre pelati Herodes, vu onoj noci je szpao Peter med dvöma vojákma zvézani z dvöma lanczoma, sztrázsarje szo pa pred dverami varvali tempico. I ovo angel Goszpodnov je prisztopo i szvetloszt sze je raszvetila vu hrámi. Vdarivsi pa v rebro Petra, vbüdo ga je govorécsi : sztani gori hitro. Idoli szo szpadnoli lanci z nog njegovi. I právi njemi angel : opászi sze i obűj obütele tvoje. I vesino je tak. I právi njemi : vrzsi okoli na szé plásces tvoj i naszledűj mené. I vöidocsi naszledűvo ga je i ne znao, ka je zaisztino vesinjeno to po angeli, stimao je pa ka videnje vidi. Gda bi pa prisla pervo sztrázso i drűgo, prisla szta k tem zseleznim vrátam, stera v meszto pelajo, stera szo sze od szébe njima odperla. I vöidocse prisla szta vu edno vulico i preci je odsztopo angel od njega. I Peter sze na pamet vzeme i právi : zdaj znam za isztino, ka je Goszpod poszlo angela szvojega, oszlobodo me je z roke Herodesove i vszega csákanja lűdsztva zsidovszkoga.“

Dovica je szlednje recsi zse ne csűla. Njena pazlivoszt ali ménjsa ne posztála, szamo recsi szvétoga cstenja szo njoj drűgo miszeo pripravile. Vej m je moj szin tűdi vu robsztvi, pa bi ga Goszpon Bog ne mogo oszloboditi ? Bi ne lehko poszlo szvojega angela ? Bi meni to lehko szproszila blázsená divica Maria ? Ona tak zmozsna ! Ona Mali szamoga Boga, kralica angelov ! I tak ona kak szin njéni szta jo vszigdár postűvala i csasztila, lűbila. Lűbila z nájvéksov lűbavov i z vüpanjom !

Eta mislenja szo bila vu njenoj glávi i sze ji resiti ne mogla pod celim cstenjom. I ona sze od te mislenj resiti niti ne dála, tak szo sze njoj dopadnole.

Potom odhája vu kot. Tá poklekne pred podobo divice Marie i vrelo moli. Vcsászi-vcsászi gor poglédne na szvetla lica Marie, z steroga ona dolicstela blázsenoszt maternoga szerca.

— Szvéta divica, ti zmozsna, ti kralica angelov, posli ednoga angela vu temnico, náj oszlobodi mojega sziná. Ti dobro znás, ka je materno veszélje, ti dobro znás, ka je bolezen, ár je tvoje szercé tüdi prehodla. Oszlobodi mi ga !

I kak tak moli i szí zdiháva edna poszebná miszeo njoj vu glavo szpádnola. Ka pa csi bi ona máloga Jezusa odneszla z nárocs divice Marie ? I ka szí je miszlila, to je vu szebi tüdi vcsászi dokoncsala. Okoli sze zglédne. Vu kapelici je ne bilo nikoga. K podobi sztopi, z rok Marie vzeme málo podobo, Jezusa, vu robec szráni i ete recsi právi :

— Poznaj escse enkrát materno bolezen divica Maria. Sziná tvojega ti nazáj ne dam, dokecs mojega ne oszlobodis. Ti lehko vcsiniš, ár szí zmozsna, ár szí kralica.

I sze pascsi domo. Máloga Jezusa vu *almár* szkrije i pred podobov divice etak gucsi :

— Blázsená divica Maria, ti znás, ka csüti mati, gda szvojega szina zgübi. Szedemkrát je prehodo oszter mecs tvoje szercé, kak tüdi moje. Scesés meti blázsensztvo szrcá, tvojega maternoga szercá ? Posztavi tak nazáj veszélje mojega vküp potretoga szercá. Daj mi nazáj mojega sziná ! Oszlobodi ga z robsztva. Posli angela, vejn szí ti kralica angelov. To te proszim. To térjam od tébe. Poszlühni, me, ovacsi ti ne dam nazáj tvojega sziná !

Vu vársi szo vszeposzéd od zgüblenjá máloga Jezusa gucsali. Dovica je pa li molila eden den tak drügi, molila z vüpanjom i vszáko molitev etak szklenola :

Divica Maria oszlobodi ga, ovacsi ti ne dam nazáj máloga Jezusa

Eden vecsér je pálig pri poszteli pred podobov dreszélne Materé klécsala. Vecsérno molitev oprávla oszlobodjenjé sziná tüdi proszécsa. Nocs je tiha bila ali ne kmicsna, ár szo zvezde szvetile. I dovica je vu etoj tihoj nocsí tak pobožno molila, kak nigdár. Na zádnye ocsi na podobo verzse i právila :

— Divica Maria, moja Mati ne preszünem te prosziti, dokecs mojga sziná ne oszlobodis. Oszlobodi ga, dreszél na Mati, ovacsi ti ne dam máloga Jezusa

Hitroma sze presztrási. Tak da bi sto po okni rogáto. Pázila je. Rogátanje sze ponávlalo, zdaj zse bole mocsnej. Tak je dobro csüla :

— Sto je ? pita.

— Matí moja, jasz szam !

— Moj szin, jedini moj szin ! Drágo moje dete, kricsala je dovica i za nisterna megjenja na szercé pritisznola szvojega oszlobodjenoga sziná. Dugo ga derzsála tak obinjenoga od blázsensztva veszéle szkuzé tocsécsa.

— Hvála tebi, blázsen a divica Maria ! — právi.

— Ja, hvála divici Mariji, pravo szin, ár je ona oszlobodila mené z robsztva. Vszáki dén szam jo proszo, od tébe prijéten szpomenek z lübvavov küsüvajocsi. Na zádnye enkrát po návadnoj vecsérnoj molitvi, kak szam zadremo, mocsna szvetloszt prisla na moje ocsi tak, da szam goriszkocso, ár szam to miszlo, da je ogenj vu temnici. Divica Maria pomágaj mi ! szkricsim vu sztrahoti, ár je tak velka szvetloca nasztánola, da szam ocsi mogo zapreti.

— „Pomágala bom ti, zátó szam prisla“ govori eden mili glász. Gori sze zglédnem i divico Mario nájdem pred menom, Ona pálig právla : „Nászledűj me !“ Premetávajocs szam jo naszledűvo. Sztena sze odperla, mi szmo na szlobodni bili. Eti tá derzsi“, právila divica Maria. —

„Nikaj sze tebi ne zgodi hűdoga“. Jasz szam na kolena szpadno, náj hválo dam . . .

-- Dobro szí vcsino drági moj szin ! Oh, eta dobra Mati ! právi zmesz dovica.

— Csákaj szamo malo moja mati, — právi dale szin. Glász szam ti prineszo. Szvéta divica te to právla : Szamo bezsi i mati tvoja naj nazáj dá mojega szina“. Jasz to razmeti nemrem.

— Povem ti tak, odgovori mati i je njemi pripovedávala, ka je vcsinila. Zdaj zse nazáj dam divici Mariji máloga Jezusa, ár je ona tűdi nazáj dála meni tebé, moj lűbléni jedini szin !

Na drugo zajtro njidva szta bilá prva vu cérkvi i vu nárocsa podobe nazáj djalá máloga Jezusa. Potom szta pokleknola i hválo dávala. I pripovedávala szta to zgodbo drugim tüdi, ki szo vszi csüdivali zmozsnoszt Marie i lübvav szojsa szercá i postüvanje do njé szo vu szebi poveksali.

Ovo tak zmozsna je Maria! naszledüjmo mi tüdi vu nasem zsitki to dovico i njenoga sziná vu potrebesini i pomágano nam bode.

Dober prijátel.

(Konec.)

Szv. Alojzijus.

Jun. 21.

Ne mi je nakanenje predrági mladenci — za vasz naime pisem od vasega nebeszkoga zagovornika — celi zsvilenjepisz, vsze jakoshti toga velikoga szvetnika pred vász szklászti kabi szí med njmi zbírali; nescsem to obprvim záto ár je nemo-gocse delo, obdrüjim ne záto ár bi sze mi znalo pri-petiti, kak vnogim trzseom, kabi moje razloesno blágo, vszakovrsztne jákoszti szamo glédali, a küpili bi szí pa niedne ne. Záto szamo edno njegovó jákoszt pred vász dam, kabi jo dobro poglednoli, dobro szem-tam obracsali i potem doliküpili z molitvov gorécsav za vazo nájlepso hizso, za vase mládo szrce! Tá jákoszt je pa lübvav, postenjë, gorécsnoszt szv. Alojzija do Nájszvetsega oltarszkoga Szvesztva.

Vu szv. pizmi sze csité „Vodina je tekla z krasznoga meszta, naj poleva paradizsom“ (I. Moyz. II. 10) i po toj vodi je bio paradizsom nájlepse meszto, stero je gda na szveti bilo. Ona je goridrzsála v lepoti, v kraszoti tiszto, ka je Goszpodin Bog z csiszte lübvavi tak neizmerno lübléno i drágo sztvoro za csloveka, ki je vsze to z csiszte lagojine zgübo na zemli na vsze veke. Ta vodina pomeni Nájszvetese Oltárszko Szvesztvo. Po njem je dobila lepoto i mocs vszaka düsa, Alojzijova tüdi. Znao je on to, ka

brezi Jezusa „nikaj dobroga nemore vesiniti, ne maloga, ne velkoga“, záto je rad hodo k njemi zajimat miloscse, vodino i zsnjov polevao lelijo szvojega szrca, szvéto neduzsnoszt.

On je tüdi mrtelen bio, kak szte i vi mladenci, on je tüdi meo pozselivo telo, kak i vi mate, on je tüdi meo húdo szküsávanje, kak i vi mate, ali on sze poltro zselenje, on je odbio szküsávanje necsiszto i neduzsen je osztao ár sze je vu szküsávanji naszlanjao na neduzs — noga Ágnece, Jezusa Krisztusa, vu boji je prinjem iszkao pomocs, záto je zmágao, i ne szpadno, kak vecsina mladencov. Glédajmo ga, kak poszlühsa szvéto meso ! Obprvim goszto, obdrüim pobožno. V celom szvojem zshivlenji je ne szamo po nedelah i szvétkah, nego i delavne dui, gda je kolicskaj mogocsi bio, nazocsi bio pri szvétoj mesi. Zgodilo sze je, ka escse pri petih szv. mesah dvoro dühovnikom, i ne sze pascsó vő zcérkvü za volo gláda i trüda, ár je prevecs rad meo Jezusa.

Jezus je v oltárszkom Szvesztvi nazocs, on sze darüje pri szv. mesah, vervao je to szv. Alojzij, i záto sze je pri szv. mesah tak pobožno obnásao, ka sze je bol za mrtvoga, kak za zshivoga bio viditi. Edno je ovadilo, ka zsivo telo tam klecsi, szuzé njegove, stere je po vszakom podigávanji obilno tocsó v celom szvojem zsitki za hválo lüblénomi Jezusi, ka sze njemi nemrzi z lepih nebesz na zemlo med nász gresnike sztopiti.

Mladenci pitam vasz, bi od vasz tüdi lehko pravo, ka szte v cérkvi bol mrtvi, kak zshiví, tak sze pobožno drzsíte ? Oh hvala Bogi szo táksi tüdi, ali malo jih je. Vecsinoma szo pred Jezusom tak, kak dabi v kresmi bili, szmehéjo sze, pogucsávajo szí, hüdobne miszli ino zselenje szí zbüdjavajo i Alojzijovoga oponasanja niti szence ne kázsejo. Ka pa gda szod bo ino bo Jezus táksemi mladenci pravo : „niti pred menov szí ne bio dober“, kákxi odgovor te dá táksi ? Morebit szmehom odgovori, gda bo njemi Jezus z prszlom za vekivecsno prebivaliscse ogenj vekivecsen kázao ?

Szv. Alojzijus je jáko rad hodo k Jezusi, gosztokrát ga obiszkao na dén vu Oltárszkom szvesztvi, ka te, gda je od toga bio gucs, kak bi ga malali, szo ga steli pred oltarom klecsécsega malati i kak szvesztva Oltárszkoga

szvetnika szvetiti. Gda je ne mogeo Jezusa obiszkati, te je v miszli vszigdár prinjem bio. Vsza ki tje den sze je precsiscsávao, vu dūhi pa vszaki dén vecskrát. Dūhovno precsiscsávaje v tom sztoji, ka Jezusa gorécse koncsi k szebi zselemo, gda ga k szebi vzéti nemoremo i to dūhovno precsiscsávaje je tak lūbléno pred Jezusom, ka

Szv. Alojzjus.

dūso, gda *nemore* k njemi, tak napuni z miloscsami, tak da bi prinjem bila.

Pred oltárszkim Szvesztvom je tak gorécse molo, ka je vnookrát omedlevao od lūbavi, stera ga v szrci zsgála i k Jezusi vlekla; da njemi je to omedlevanje zdravji tūdi skodilo, njegovi naprejposztavleni szo njemi zapoved

dáli, naj menje obiskáva Jezusa. Bogao je z veszélim szrcm, ali sztrahsno je trpo, gda sze je mogeo od Jezusa pohitroma locsiti. Poszili sze je odtrgavao, gori je sztano, pa pá dolipoklekno, nazáj sze zgledávaeo i milo zdihávaeo : „Püszti me szladki Jezus; pokorscsina me zové, morem osztaviti Bogá za volo Bogá, to je po njegovoj szvétoj voli.“

Kelkokrát hodi na leto k szv. precisiscávanji drági mladénec? Jeli ednok-dvakrat? Kelkokrát sze pa v csiszto opravo prezoblecses? Na tjeden, ali dvá tjedna ednok. Kelkokrát sze pa mujvas? Kelkokrát pa konje cseses? Kelkokrát szí pa csrevle, ali drügo skér csisztis? Jeli vsze pogosztom. Te je pa szamo düsa ednok, dvakrat na leto csiscsena, ovo vsze vecskrát escse skér i márha hizsnja? Vidis, vidis drági mladénec, kak szlabo lübis ti tvojo düso stero je Jezus tak jáko lübo, ka szvojo predrágo krv do zádnye kaplice prelejao zanjó? Vervajte mi, kabi mi dühovniki vász mladence ráj szpovedavali, precisiscávali, kak vnoqe bratovszke zsenzské, stere szo ne tak pomocsi potrebne, kak vi, i nega vasz, zamán na vász csákamo.

Szv. Alojzij je poklekno pred cérkevjav, gda je mimo so i tak pozdravo lüblénoga Jezusa, mladénec ti pa kranscsáka ne prizdignes, gde te pot mimo Jezusove hizse pela. Gde más ti vero vu Jezusi? Verjes, ka je Jezus v oltárszkom szvesztvi, rad hodi záto k njemi, vidis ka te zvonovje vszaki den zovéjo knjemi, poiscsi ga, moli ga, proszi ga, doszta ti trebe; ti csiszti mores biti, ti lelijo mores v rokaj nosziti, ti mores po bozsoj voli ednok hizsni ocsa biti i angelce vu tvojoj deci v nébo szpraviti, kak bos té szád rodio vsze, cse ti ne cveté lelija! Neves ka nega száda na rozsi, stera ne ima cveta?

Marijin.

Pokore szvesztvo.

V.

 á pokora je vecskrát duga lejta trpejla. Na példo: ki je hizsni zákon prelomo, on je 15 let, sto je dejte zapravo, on 12 lejt, lüdomorec 7 let, ki pa szvojga sztarisa vdaro 12 lejt mogao to osztro pokoro csiniti. Ki je szvojo vőro zatájó i szledi sze povrno, on je na deszét lejt bio pokastigani. Pszűvajocsi

szo prvikrát 7 dni, obdrügim pa zse 14 dni sze mogli na krühi i vodi posztiti. Ki je po nedelaj i szvétkaj rezi potrejbe szlüzsbeno delo oprávlao, onoga szo na tri dni na poszt oszodili, ki je pa vu teh dnévaj na veszeliscse hodo, onoga szo pa z triletnov pokorov kastigali. Radovolno lüdomorszto szo do szmrtil osztro kastigalo. Ali meo je püspek to oblászt, ka csi szo sze pokornicje pobožno oponásali, ali pa csi szo sze za njé vu vozo vrzseni szpovednicje i manternicje molili, kastigo szplóh, ali pa z njé eden del engedüvati.

Taksoj pokori szo podvrzseni bili lüdjé z vszakoga sztána. Teodoz caszar tüdi, gda je za volo vmorjenja szvojega szoldacskoga poglavnika vu Tessaloniki od csemerov vnogo lüdi dao szpoklati, szv. Ambrus, májlandszki püspek, ga je od cérkvi prepovedo i szamo gda je zse dugo pokoro csino i právo pozsalüvájne szkazao, je zadobo odvézanje szvojih grehov. Edna Fabiola imenüvána imenitna goszpá je tüdi z tak osztrov pokorov bila pokastigana záto, ár je vu zshivlejnji szvojega tivárisa z drügim moskom vu zákon sztopila. „Szürino szí oblejkla — právi od njé szv. Hieronym — i szvoj greh je pred vszemi vadlúvajocsa pridrüzсила zse k pokornikam ; z razcseszanimi vlaszmi, z blejdim licom, z pepélom poszipanov glavov sze ponizila na telko, ka sze je püspek, dühovnicje i vszo lüdsztvo z njov vréd jokalo.

Od szv. Paulinus püspeka je ednok eden kodis álmostvo proszo. Vidévsí pa püspek, ka je kodisa edna roka poszühsena, szpitáva od njega, gde je té beteg zadobo ? Kodis sze prvlé szkrbno okolzglédne, jeli ga sto drügi neposzlüsa i eta je pravo püspeki : Vu mojoj mladoszti szam nepokoren bio szvojoi materi, stera je dovica bila, szledi szam pa zapravo po raszipnoszti vszo naso vrejduoszti. Gda szam zse szlejdnje krajcare steo materi vkrajvzétí, i oni szo mi nej steli datí, te szan sze z szébe szpozábivsi z etov zdaj poszúsenov rokov szvojo mater na szmrt vdaro. To sze rávno na vélki csetrtek zajtra zgodilo, na steri dén szam nakano k vüzemszkomi precisiscávanji prihájati. I gda szam materno tejlo szkrivomá zakopao, odisao szam k precisiscávanji. Ali komaj szam vzeo vu elo roko szv. hostio (vu onom vrejmeni szo krsenicje escse vu szvoje roké dobili od popa hostio i szami szo jo szebi na jezik

polozsili) vcsaszi je ona zadrevenela ino sze poszűhsila. Od velke boleznoszti szam trobo, tak ka szo sze okolszto-jécsi zoszagali od méne. Pobegno szam z one krajine ino sze sztíkam po zemli noszécsi poszűseno roko, kak známénje moje kastige. Ali vsze to bi escse radovolno podneszo, szamo da sze mi nebi trbelo od vecsne kastige bojati! — Pűspeki sze milo té cslovek i pitali szo ga: „Jeli pa pozsalűjes prav tvoje grehe?“ Kodis njim pa na lehkoma odgovori: „Ka pa nebi pozsalűvao, ali ka mi to haszni?“ Te njemi pravijo pűspek: „Csini pokoro i odpűsztijo sze ti grehi.“ Veszélje je polejalo toga neszréc-noga lice i právi: „Z szrcá rad, ali ka bi csino?“ „Idi, veli pűspek, i sztój szedem lejt po nedelaj i szvétkaj pred cerkveni dveraj i kázsi notriidocsim tvojo poszűseno roko i povej njim tűdi zrok té kastige.“ Kodis poszlűhne tanács i zvrśáva nalozsena pokorna dela. Lűdém sze pomilo neszrecsen cslovek i gda je tri lejt minolo z pokornoga vrejmena, te szo proszili pűspeka, naj bi njemi za volo velkoga pozsalűvánja odpűszlo ova stiri lejta. Pűspek szo prosnjo radovolno gorivzéli ino szo njemi engedűvali stiri lejta (odpűsztké je zadobo); notriszpelavsi vu církev njega, odvėzali szo ga i k precisicsávanji pűsztili. I ovo komaj vzeme tejlo Goszpodnovo z pobožnosztjov k szebi, toplo-csa, zsvilejnje razide po njegovoj poszűsenoj roki i zdrava je grátala.

Szledi je Maticerkev to szvojo szigurnoszt vu pokori poménsala, ár szo sze nisterni z bojarnoszti od osztre pokore ali nej steli szpovedávati, ali szo pa vėkse grehe zamucsali. Dneszdén sze na grejsnika szploh mála pokora nalága. Ali zato naj ne miszli grejsnik, ka bi z tov málov pokorov zse zsadoszta vcsino bozsoj pravici, nego szam naj nalozsi na szébe kakso pokoro, naj bi sze po njoj odszlobodo od bozse szrditoszti, ár csi gresnik szam szebé nede kastigao, te de ga kastigao Bog ali na etom, ali pa na drűgom szvejti, pa de njegova kastiga nezmerno osztrejsa.

Eden glaszoviten goszpod, ki sze zse dugo vu velki grehaj zalevao, sze je steo pobogsati i odisao je vu Rim, naj bi pri rimszkon pápi opravo szvojo szpoved. Szv. ocsa szo poszlűhnoli njegovo szpoved i povidlo sze njim z kaksov szkrbnosztjov on razodeva szvoj dűseven sztális,

kakse velko pozsalúvánje csüti ober szvojih grehov. Ali gda je na zadosztacsinenje priseo réd, te sze z vszakojaeskimí zrokami zácsao zagovárjati: poszliti sze nej steo, dugse molitvi oprávlati je nej meo csasza; álmstvo dati je ne dovalo, ár szo njemi njegovi dohodki k zsvilejnji njegovoga sztálisa komaj zadoszta. Pápa szo njemi tak eden zláti prsztan dáli, vu steroga szo ete recsi bile zdublene: „Memento mori: szpomeni sze, ka mores mreiti!“ zapovedavsi njemi, ka bi té prsztan vszigdár na roki noszo ino vu dnévi náj menje ednok recsi precsteo. To pokoro je zse gorivzeo i tekáj obdrzsao. Ali vu prsztan zdublene recsi szo njemi zácsale szamo ednok vu pámeti vrtati. Premislávao szi je, ka ednok more mrejti, zakaj bi tak cártao tejlo, stero de ednok csrvom za jesztvino dáno; ka proti Bogi tüdi má duzsnosztí, stere more szpunjávati; ka nega prednjesega, nej szvetesega dela, kak szebi zvelicsanje pripravlati, ka je to cil njegovoga cslovecsega zsvilenja; ka de njemi valálo bogásztvo, csészt velka, csi szi düso szkvari?! Po taksih miszlaj szi je vtrgno csasz, naj bi szi düseвно vrejdnoszt szpravo i szvoje zsvilenje je z blázsenov szmrtjov dokoncsao. — Zmiszli szi ti tüdi křscásnšzki pokornik, ka na vsze kotrige tvojega tejla, na vszako coto tvojega gvanta je szpizsano: „Szpomeni sze z szmrti!“ i cstí té recsi vszaki dén, tak de ti lehko vszo pokoro oprávlati.

(Dale.)

Szobocsánec.

Glászi z domácsih fár i z celoga szveta.

Batrivna zsenszka. Na jüzsnotirolszkom vu Klausen imenüvanom málom meszteci szo sze znaisli jeruzsálemszki romarje. 120 mozskov i zsenszek sze je pripravlalo na lübleno pot láni oktobra 19-ga. Pred odhájanjom szo v tamsnoj kresmi szküpno obedüvali, naj szi med obedom potrebne recsi pogovorijo. Napitnice szo tüdi bile; najlepso je drzsála edna páverszka zsenszka z Kastelrut-a od moskov stera sze etak glaszi.

Zse szem v mojih detecsijih letah v pamet jemala, ka moski zsenszke jáko malo stimajo; lasztno szkusanje me je

pa letosz v tom escse bole potrdilo. — Kain, te prvi morec i Abel szta mozka bilá i ne zszenszke, to me je potolázszilo. Na poti Jezusovoga trpljenja szo zszenszke jokale, mozski pa „razpi ga“ kricsali. Szvéto pizmó preglednem i vidim v njem Judito, Esztero, batrivne zszenszke, stere szo szvoj národ resile. Zláto tele szo moski vlejali iz zlátih od zszenszek vkraj pojemánih kincsov. Od toga ne bom vecs gucsala. Doszta szem obhodla v Rimi i na szvétoj zemli. Pri grobi vszakoga mantrnika me je to tolázszilo, ka szo je ne zszenszke, nego mozski mantrali i morili.

Iz vszakdenésnjega zsitka bi túdi znála zgléde nap-rejdati, kak szo zszenszke zse sze podirajocsa dugovanja vu drúzsinah vu réd poszlevile, stera szo mozsi pokvárili, na nikoj vdarili, nedopüscsene novine i knige cstevisi i sztem szebé i celo družsino izposztavivsi tomi najveksemi, veki-vecsnomi pogüblenji.

Ali tri móske záto vövzemem i pred njimi sze ponizno nagnem i ti szo papa, caszar i jeruzsalemsszkíh romarov nazocsi bodocsi gorécsi vodnik. I zdaj morebit to miszlite, ka bom právila: Kupice nalejmo i na njihovo zdravje szpijmo! Motite sze! Ti pár kaplic vina je ne njim i ne vam na haszek. Liki tri ocsanase i tri Zdrave-Marije z molimo zanjih. I da do mozskov pacs niksega vüpanja neimam, zdaj vcsaszi gorisztánete i zmenov zmolite.

Ne szo szí kaj vedli, bogali szo jo. Ka miszlite mozski, je prav mela tá zszenszka? Cse bi vszaka oszeba zszensz-koga szpola tak batrivna bila, szvéta neduzsnoszt bi sze pri ni ednoj ne pogübila i mladénci i mozski bi túdi vszi csiszti i trezni bili. Molimo, naj nam Jezusovo Szrcé vecs taksíh navdúsenih krscsauszkíh mater dá.

Rednikovo na glaszdávanje.

B. I. Rohonc. Hvála na vszem poprek. Meszto je ne dobleno. Bozsa vola je. Na zdrávje szí pazi i kaj moli pro aegrota mea matre. Cse kaj dobis pri tvojih hrvatih i nemcih za nász, pokusaj! Jezusovo Szrcé je mogocno, liszt nabiralni v roke dobis sz sznopicsom.

Fr. Sal. Gom. Sv. Ben. Proszim prav szresno toisto.

P. Vin. Vasvár. Bo kaj? Glédat nasz nikaj neprides? Csakam na obezsano delo.

Dári za ponávlanje eserenšovszke cérkve na szpomenek 50-letnoga razglasenjá verszke pravice od Marijinoga nevtepenoga proprijétja vküp dani :

5. Na krsztui sztűdenec :

Od rant osztalo	4 frt 65 kr.
Od prtov	— „ 27 „
Edna sztolna drűzsba	— „ 28 „
Botrina	17 „ 13 „
Vsze vkűp	22 „ 33 „

Z toga je zidári i sztolári za gori posztávlanje i fárbanje kamna dáno 2 frt — kr.
 mestri pa v Radgono 20 „ 33 „
 Ovo je escse na dugi ; leszeno delo krsztuoga sztűdenca pride na 50 „ — „

6. Na opravo cerkveno :

a) Trnarszki decski	11 frt 15 kr.
Z cele Fare poprek	39 „ 49 „
Vsze vkűp	50 „ 64 „

Za prté i scsipke dáno 49 frt 37 kr.
 Za poprávlanje rant kovácsi i zidári 1 „ — „
 50 „ 37 „

Osztáne na krsztui sztűdenec 27 kr.

b) Na prté szo dalé obdrűgim : Hozjan Geta, Tibaot Marijanka, Godina Ana, Sostarszka drűzsba, Horvát Szabó Martin, Rozse z Trnja, z Sziszkov i z Dolnje Bisztrice, Zsenszke z Gornje Bisztrice, Romarje Marija lovrétszki i cela fara vsze vkűp : 57 frt 16¹/₂ kr. Za stere peneze szo lepi lenovi szpodánji i vecs zgoránji prtov kűplenih, robacse duge i krátke, za kelih robeseki, brszacse, stola i drűge menze recsi narejene.

c) Darűvale szo zvűn toga :

Tkálec Treza z Trnja tálesico i kantice za vino i vodo ; Tkálec Ana vnogo sivanja brezplácsno ; Kreszl Ana z Dol. Bistrice Mariji dvá pára oprave i leljo ; Bahsics Trezika z Cser. Lepi potegűcs k zvonci ; Doma Etelka, Csűries Magda, Horvát Sz. Ana z Sziszkov vszaka en robec szvilni beli lepo presiti pod Szvesztvo ; Sziszkovszke zsenszke prav lepo briszacso k szvesztvi, Trnarszke pa na predganico lepi pokrovec ; Godina Ana z Cser ; 1, Edna drűga Zsenszka 2, Kozic Marijanka 1, pok. Orlai Imrija dovica 1, Djórek Marijanka z Trnja 2, Edna drűga zsenszka 1, Szobocsan Marijanka 1, Hozjan Marijanka 1, Cvetko Ana 1 prt ; Dekle trnarszke tádi eden prt i scsipke. Trnarszke dekle i zsenszke eden pár oprave Mariji, Lonec Kata z Sziszkov eden prav lepi plácssek na kelih za precisűcsűvanje, Gonza Marijanka z Gornje Bisztrice korono Mariji, Marijanszka drűzsba zegrinjalo na okno pri Marijanszkom oltári.

Klekl Jozsef,

bivsi kaplan.

Darovníki na Mariin oltár vu szobocskoj cérkvi.

Z Szobote.		fl. kr.		fl. kr.		Borhida.	fl. kr.
Szever Terezia	1	—	Marics Mihály	2	—	Behek Julia	1 —
Schedl Erzsébet	1	—	Ferencesics Kata	1	—		1 —
Paller Terezia	1	—	Kousz Roza	1	—	Fárniceje.	fl. kr.
Schedl Nándor	1	—	Pertóci Julia	—	60	Novák Ignác	— 50
Vöröss Terezia	1	—	Ferencesics Mária	2	—	Behek Kata	2 —
Vogler Ferenc	—	50	Darovníki	4	—	Hereán Julia	— 50
Gujtman Ivan	1	—		34	95	N. N.	— 50
Frumen Terezia	—	50	Mura-Szentés.	fl. kr.		Romarje	— 60
Koroscer Maria	—	50	Gábor Ivan	1	—		4 10
Vereñ Ferenc	—	50	Francesec Anna	1	—	Barkócz.	fl. kr.
Szőke István	1	—	Darovníki	7	60	Horváth János	— 60
Düh János	—	50	Flegar Kata	1	—	Tütáp Terezia	— 40
Rozman Julia	1	—	Flegar Mária	—	60	Horváth Lujza	1 —
Renn József	4	—		11	20	Sogorée Julia	1 —
Knéz Bára	1	—	Z Rakicsana.	fl. kr.		Jancsár Terezia	1 —
Penc Terezia	1	50	Debelák József	1	—	Donsa József	1 10
Olajos Bertá	10	—	Cservék Miklós	2	—	Jancsár Mária	1 —
	27	—	Opec Anna	1	—	Lukács József	1 —
Lukácsfa.	fl. kr.		Vörös János pa Orsa	2	—	Tütán Matjas	1 —
Szambt Miklós	1	—	Klonfár József	1	—	Kovács Stevan	4 —
Szambt Stevan	1	—	Rajnar Mihály	1	—	Tudjan Mária	2 —
Horváth N.	—	50	Ssukics Kata	1	—	Martinec Stevan	— 70
Szambt Miklós	3	—	Zsálik Zsuzsa	1	20	Darovníki	6 —
	5	50	Neimeiszter Mihály	1	—	Horvát János	1 —
Z Kroga.	fl. kr.		Györek József	1	—	Meolic Maria	— 50
Marics Mihály	5	—	Györkös Stevan	1	—	Tudjan Ivan	1 —
Lútar Ferenc	1	—	Zsálik Ána	1	—	Czelec Anton	— 30
Lukács Terezia	1	—	Szukics Kata	5	—	Buzetty István	— 50
Erjávéc Kata	1	—		19	20	N. N. †	3 —
Darovníki 40 rozse	1	35	Falud.	fl. kr.		N. N.	1 —
Darovníki	7	—	Zvér Jakob	1	—	Darovníki	3 —
Lukács János	5	—	Rátnik József	1	—		31 10
Behek József	3	—		2	—		

Z ménsimi dárami fárníkov, steri szo szamo pri Bogi gorizamerkani ino z narascsenim interesom na konci 1903. leta je na Mariin oltár 329.76 fl. gotovcsine vu gasso djáno, szhranjeno.

Muraszombat, 1905. apr. 16.

Szelepec János
kaplan.